

ΡΩΜΙΚΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια οκτακόσια κι' ένεννιταξήν,
στέφανον λαχάνων ή πατρὶς ἄς πλέξῃ.

Δωδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθήναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμὲ.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δ κ τ ῶ φ ρ ά γ κ α εἶναι μόνο ο.

Γιὰ τὰ ξένα ἄμωσ μέρη — δέ κ α φ ρ ά γ κ α καὶ ἑστὸ χέρι.

Εἰς γνώσιν φέρομεν παντός ἐμμοῦσου τσελεπή
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμικοῦ» ἀνελλιπή
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ἄποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θά πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομίων τέλη.

Ὅδοσ τοῦ Μαῖου καὶ δεκάτη
καὶ νίκη τῆς Κορδόνας λαμπροτάτη.

Πενήντα τρία καὶ πεντακόσια,
σφαγὴ τῆς Κρήτης καὶ χίλια τόσα.

**Τῆς Κορδόνας ἐκλογὴ
καὶ τῆς Κρήτης ἡ σφαγή.**

Γιὰ σοῦ, Κόρδονα μεγάλε, γιὰ σοῦ Βασιλοκορδόνα,
σὺ θά μείνησ ἑστὸν αἰῶνα,
σὺ μὰς φέρνεις πάντα κίρι
καὶ σκορπίζου μαῦρα νίκη,
νίαν νίκησ παιανίζου νικητήριος παιανίσει,
τὴν κουδοῦνισαν κουδοῦνισαι, τὴν τροκάνισαν τροκάνισαι.

Κουκούλονεται μὲ ρόδα καὶ ραντίζεται μὲ κίρνα
ὁ μέγας τῆς Κορδόνας Θεωδωρὸς Μαχαράγης,
καὶ κουδοῦνα κουδοῦνίζει καὶ φουσά τρομπομαρίνα :
ἐπάει κι' ὁ τρανὸς Δραγοῦμης, πάει κι' ὁ Στραβοσουγίης. ▽

Ἐβῆσαν κι' οἱ στραβοσουγιάδες γιὰ νὰ κόψουν τὸ Κορδόνι,
ἀλλ' ἑκείνο ζοῦσ στομάτωει,
καὶ χρυσὴν ρομφαίαν δρέττει
καὶ τὸν κόσμον συντακτῆται,
καὶ τοῦ Δήμου παροξύνει τὸν πολὺν παροξυσμὸν
καὶ μὲ μίκα κόβει πέρα καθὲς Γόρδιον Διομόν.

Καὶ τὸ Στέμμα ἑστὸ ποδάρη,
κι' ἀντελάλησι φωνὴ
πῶς τὸν Ναύαρχο Κανάρη
πολυμῶν Παλατινῶν.

Εἶναι γυῖος τοῦ μπουρλοτιέρη κι' ὄλοι μαῦρο μὲ καρφότο
ἱπειδὴ καὶ ἑστὸ Παλάτι δὲν ἀρίσει τὸ μπουρλότο,
κι' ἔξαπλώθη τῆς Θεωδώρας ἡ τρεῖσιβαστος μακίνα
κι' ἰψηφίσετ' ὁ πλωτάρχης καὶ τὸν Ναύαρχον ἰνίκα.

Εἶναι Ναύαρχος τῶνόντι δοξασμίος κι' ἀγλακός,
μὰ δὲν θίλει πολυμάργου ὁ πολυμάργος λαός,
κι' ἀπὸ λόγια τοῦ Κανάρη
μῆτε πῆρνε κἀν χαμπάρι.

Ἐβῆ πάλι τὰ λαγοῦτα, ἔρι πάλι τὰ βιελιὰ,
τὸ Κορδόνι θίλουσ ὄλοι καὶ τὸν Μπάρμπα Βασιληῆ,
στραβῶσαν στραβοσουγιάδες κι' ἰτραβήχθησαν μαλλίσι,
λημευήθησαν καὶ πάνε μπουρλοτιέρηδων θαυλιὰ,
χαμηλόνη τοῦ Δραγοῦμη τὸ ἦηλό μὲ καπιλιὰ,
τὸ Κορδόνι καὶ τὸ πνεῦμα, τὸ Κορδόνι κι' ἡ κοιλίσι,
τὸ Κορδόνι τέλος πάντων κι' ἄς μὰς πνίξῃ σὰν θηλειὰ.

Κι' ἔξημῆρωσε Δευτέρη
πικρὰ πᾶσασ λαμπροτέρη,
ὁ δὲ Βράχμης τῆς Κορδόνας,
λιγερὴ κορμωστασίσι,
κουρασθεὶς μὲ τοὺς ἀγῶνας
ἑτραβῆσε ἑστὴν Κηφισίσι,
καὶ δὲν ἔπαυε μὲ τρέλλαισι γελαστός νὰ κελαιῖθῃ
ἑστὸν χορτάτων τὸ μελίσι,

κι' ἔπροσκάλεσε τοὺς ἀνέμους ἑστὸ μεγάλο τοῦ γουδι
νὰ τοὺς ξανακοπανίσῃ.

Κι' ἦλθαν ἀνεμοὶ φυσώντας ἀπὸ Νότου καὶ Βορρᾶ,
ὁ δὲ Βράχμας ἑστὸ γουδι τοὺς κοπάνιζε γερὰ,
καὶ τοῦ ῥάναζε τάχαρι :
ἀπὸ γουδι τὸ γουδοχέρι.»

Γκάπ καὶ γκούπ Βορρᾶς καὶ Νότος... κατακερχλιαῖς τοὺς εἶ-
και θαμθόνοι τοὺς πιστούς, [ναι
τοὺς δ' ἀνέμους κοπανίσας εὐν τὸν Αἰόλον τοὺς κλείνει
σ' ἐν ἄσκι κοπανιστούς,
καὶ ἑτὸν νέον τοὺς χαρίζει τῶν Ναυτικῶν Νικολὸ
νὰ τοὺς ἔχη πάντα κτήμα,
κι' ὅποιον ἀπὸ τούτους θέλει νὰ τὸν εἰχηγ ἑστὸν γιαλὸ
κι' εἶται ν' ἀρμενικῆ πρῖμα.

Βάρτους τοὺς ἀφιλοτίμους... γκάπ καὶ γκούπ Βορρᾶς καὶ Νό-
τί τραπίζι νικηφόρον!... τί ξηφανώμα καὶ κρότος ! [τος...
Βάλατε, νικηταί, νὰ πῶμεν ἑστῆς Κορδόνας τὴν ἕγερσιν,
γιοῦκα πάλι τοῦ Δραγούμη, γιοῦκα τοῦ Στραθσοῦγρη,
κι' ἄς μὴ μείνουν ἑστὰ ποτήριζ ὁδὸ σταλλαγμιαῖς κρασί
καὶ γι' αὐτόν, ποῦ ρχατῆυσι ἑστῆς Κερκύρας τὸ νησί.

Γεμά σου, Βασιλοκορδόνα,
γεμά σου, Κορδοκορδόνα,
κι' ἂν γιὰ κάμποσαις ἡμέραις σὰς ἔχωρισαν σκληρὰ
τῆς θαλάσσης τὰ πελάγη κι' ὄρη τόσα σκιερὰ,
πνεῦμ' ἀόρατον συνδίδει δι' ὀρίων καὶ κυμάτων
τὴν Κορδόνα τῶν τροπαίων, τὴν Κορῶνα τῶν θαυμάτων.

Ἐμαθε κι' ὁ Βασιλιάς μας ἑστῆς Κερκύρας τοὺς λεμῶνας
τοὺς θεαίμβους τῆς Κορδόνας,
καὶ γιὰ νὰ ξηγάσῃ λίγο τὸ πολὺ τοῦ τὸ σικλίτι
ἔκαμε τὴν ἴδιαν ἡμέρα πρώτης τάξεως ζελαρίτι,
κι' ἔπροσκάλεσε τῆς νήσου τοὺς ἐξίχοντας φαστήρας
κι' ἦτανε κι' ὁ Μουσιῦ Τζῶρτζης, πρῶτος Κόντες τῆς Κερκύ-
[ρας.

Ὁ καθένας ἰσηκῶθῃ μιαν πρόποσιν νὰ φέρῃ,
ἔλιγαν καὶ χωρατάδες καὶ κουδίνους σεβερταίς,
κι' ἔγραψε ἑστὸς γύρω τοίχους ἕνα ματωμένο χέρι
τρεις μυστηριώδεις λέξεις, τὸ Θεμελ Μανὲς Φαρῆς.

Ποία συμπόσιαις πνευμάτων καὶ συνάντησις χρυσή !...
μὲς ἑστῆς Κρήτης τὴν ἀνταρὰ καὶ τὴν κοσμογλασσιὰ
ἔγλυντοῦσε κι' ἡ Κορῶνα ἑστῆς Κερκύρας τὸ νησί,
ἔγλυντοῦσε κι' ἡ Κορδόνα ἑστῆς δροσάτη Κηρυσσιὰ.

Μὰ κι' αὐτὸς ὁ κύρ Ἀλέκος, ὁ σερὸς καρ-Μινιστρός,
ποῦ πολὺς τὸν παραφέρει τῆς διπλωματίας εἰστρός
καὶ ἔρχανι τὸν παρᾶ,
γιὰ τὴν νίκη μὴ χερὰ
ἔγλυντοῦσε ἑστὸν Καρᾶ.

Κτύπα πίπιζα, νταούλι, καὶ κουδούνα καὶ ροκάνη,
κι' ὁ παγκιῆρος μας ἔσοδεύει...
γέρο ὁμάβολος θὰ πάρη τὸν ππῆρα καὶ τὴν μάννα
τοῦ Χαμίτ, ποῦ κορδεύει.

Κύρ Σκουζέ, νὰ σὲ χαρῶ,
σῆμα σύρε τὸν χορῶ,
κύρ Σκουζέ μὲ τὰ σκλόγια,
Θρόνου καὶ Κορδόνας στῶλε,
νὰ χαρῆς τὰ μπαρμπατιόνα,
μια νὸτ' ἀκόμη στίλι.

Ὅλοι καὶ γι' αὐτὸν ἔβιβα,
ὅπου γράφει νόταις στίβα,
κύρ Μινιστρο, κύρ Σκουζέ,
ὄλους πάρε ἑστὸ μαιζέ,
φόβισε καὶ τὸν Σουλτάνο μὲ μὴ μόνῃ σου πεινᾶ,
μούντζωσε καὶ τοὺς Μινιστροὺς τοῦ καρκακαπι ντουβία.

Κι' ὁ γαλλικῶν Φασουλῆς, κοκουσοῦρης καὶ βρωμοῦσε,
ποῦ καθένας τὸν γελᾶ τῆς ἡμέρας ἰσχυρός,
βλέπων τούτων τῶν τριῶν τρία σύγγρονα ταουμποῦσα,
σὲ σακνῶντῃρ λὲ γκράν ε' ἔσπρη ψιθυρίζει σεβαρός.

Τῆς Κρήτης τὸ μαντάτο κι' ὁ κόσμος ἄνω κάτω.

Καὶ παρῆλθεν ἡ Δευτέρα, κι' ὅταν ἔφαξε κι' ἡ Τρίτη
ἔθυμηθῆκαν τέλος πάντων πῶς ὑπάρχει καὶ μὴ Κρήτη
καὶ πῶς σφάχτηκαν ἐκεῖ
ὡς τριάντα Κρητικοί.

Κι' ὁ πολὺς Βουλγαροκτόνος μὲ ἑστὸ νέο πατατράκα
ἔβγαλε τὴν σακαράκα,
κι' ὅταν μέσα ἑστὰ βιβλιὰ
ἔφθασε τὸ βογγητό,
ἔγραψε τοῦ Βασιληᾶ
γιὰ τὴν Κρήτη τὸ και τὸ.

«Βασιληᾶ μου ζηλεμμένε, μὲς ἑστ' ἀμῆρητα καλά μας
προμαντεύω μὲ τὴν Κρήτη πῶς θὰ βροῦμε τὸν μελεῖά μας.
Ἐμαθ' ἀπὸ τὸν Γεννάδη
κάπως λυπηρὰ συμβάντα,
καὶ πῶς πῆγαν εἰς τὸν Ἄδῃ
Κρητικοί σχεδὸν τριάντα.

»Βλέπω δὲ πῶς τοῦ Σουλτάνου καὶ συμμάχου μας ταῦτα
δὲν ἰδρῶνον ἀπὸ νόταις τοῦ Μινιστροῦ καὶ χαρτιά,
καὶ προσέμω νὰ μοῦ γράψῃς ὅπως κι' ἄλλοτε νὰ δράσω
καὶ τὸν γείτονα τὸν μέστια νὰ τὸν κόψω σὰν τὸ πρᾶσσο.»

Κι' ἔγραψε κι' ὁ Βασιλιάς μας : Θεοδωρῆ, νὰ σὲ χαρῶ,
βάλε ἑστὸ κρασί νεβῶ,
καὶ πρὶν ἔλθω νὰ μὲ δράσης,
κι' ὅπως ὅπως νὰ περάσης.»

Κι' ἡ Κορδόνα ποῦ βροντᾷ
ἑστῆν Κορῶν ἀνταπανιᾷ:
«Βασιληᾶ μου ζηλεμμένε,
γιὰ σφαγαῖς καινούριας λίνε,
κι' ἰσηκῶθῃ τὸ λεφοῦσι νὰ μοῦ πάρη τὸ μβαλὸ
κι' ὅπως πρῶτα σασπισιμένους κάνω τάχηρα κομμάτια,